

Книгата, която даде първата по-обща картина на извършените от комунистическите режими в света престъпления. Тя не само подреди и систематизира изчерпателно проявите на терор през миналия век, прикривани старателно до рухването на Източния блок, но и повдигна завесата за неразбирането на Запада на истинските поражения на комунизма върху човечеството и последствията от това.

Автор и координатор на книгата е **Стефан Куртоа**, професор в Националния център за научни изследвания в Париж. Когато тя се появи през 1997 г. предизвика не само възхищение сред обществата, пострадали пряко от репресиите на комунизма, но и върна от недоволство на западните левичари (екипът от учени и историци, участвали в написването на книгата могат да го считат за комплимент, тъй като без съмнение, подобни реакции говорят, че авторите на книгата са си свършили добре работата).

Ефектът от появата на първото голямо изследване за престъпленията на комунистическите режими по света може да се опише като камък, хвърлен в блато. Появяването ѝ постави началото на полемиката по един основен въпрос – необходимостта от международно осъждане на престъпления на комунизма и причините това да не се случи досега.

⋮

„Прикриването на престъпленията на комунизма е възможно благодарение на три специфични причини”, посочва в предговора към книгата Стефан Куртоа. Първата е близостта на комунистическата идея до революцията. „И днес все още траурът по революцията, такава, каквато е предвиждана през XIX и XX век, не е свален. Символите – червеното знаме, Интернационалът, вдигнатият юрук – изникват всеки път, когато някое социално движение разперва криле”, пише Куртоа. Той напомня, че Че Гевара се

върща на мода, а революционните групи се отнасят с пренебрежение към всяко критично разсъждение за престъпленията на техните предшественици.

Втората причина се крие в участието на Съветския съюз в победата над нацизма, което позволява на комунистите да прикрият под пламенен патриотизъм завземането на властта. Участието на комунистите във войната и победата над нацизма, според Куртоа, става причина за окончателния триумф на понятието антифашизъм като критерий за праведността на левицата, а комунистите се представят за най-яроостните борци срещу фашизма. Антифашизмът се превръща в запазена марка за комунизма и много лесно в името на своя антифашизъм отклонява всяка критика от себе си. В същото време особеностите на „освобождаването“ на Източна Европа от Червената армия остават непознати на Запада, където историците възприемат два твърде различни типа на „освобождение“: единият води до възстановяване на демокрацията, а другият отваря пътя за установяването на диктатури. „Тук зее пропастта между два типа европейска памет“, посочва Куртоа.

Третата причина за неосъждането на комунизма е, че след 1945 г. геноцидът на евреите става парадигма на модерното варварство до такава степен, че заема цялото пространство, запазено за възприемането на масовия терор на XX век. „И освен това, как да допусне човек, че тези, които чрез своята победа допринасят за разрушаването на най-страшния геноцид, биха могли да използват същите методи? Най-разпространената реакция е категоричен отказ от разглеждане на подобен парадокс“, мотивира се Куртоа.

Ето и обща статистика за терора комунистическите режими:

- СССР – 20 милиона убити души;
- Китай – 65 милиона убити;
- Виетнам – 1 милион убити;
- Северна Корея – 2 милиона убити;
- Камбоджа – 2 милиона убити;
- Източна Европа – 1 милион убити;
- Латинска Америка – 150 хиляди убити;
- Африка – 1 милион и 700 хиляди убити;
- Афганистан – 1 милион и 500 хиляди убити;

Международно комунистическо движение и комунистически партии, които не са на власт – десетки хиляди убити.

Общата цифра доближава до **100 милиона убити души.**

„Преведена на 41 езика, тази книга успя да се наложи не за друго, а защото нейната поява отговаряше вече на назрялото желание при отделния човек и в гражданските общества да бъда най-сетне изложена някаква равносметка за делата на най-масовото и най-всеобхватното обществено политическо, белязало нашия свят”, пише в послеслова в българското издание политическият затворник **Фреди Фосколо.**

Задължителна книга, която трябва да имате в своята библиотека. Както и нейното продължение.

„Черната книга на комунизма”, Стефан Куртуа, Никола Верт, Жан-Луи Панне, Анджей Пачковски, Карел Барточек, Жан-Луи Марголен, издателство „Прозорец”, С., 1999 г., 767 страници.